

Nurlu bir karanlığın feryadı: “Ya Rabbi mazeretimi kabul et!”

Bedir’in toz dumanı dinmiş, semadan mücahidlerin şanını yücelten ayetler bir bir inmeye başlamıştı. Ayetler, cihat meydanlarında ter dökkenleri, evlerinde oturanlardan kat kat üstün kılıyordu. O an, mescidin bir köşesinde, dünya aydınlığına kapalı gözleriyle bu kutlu müjdeyi dinleyen bir gönül vardı: **Abdullah İbn-i Ümmi Mektûm (r.a).**

Mücahidlerin derecesini duydukça sinesi daraldı, yüreği bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Gözleri görmüyordu ama gönlü Allah yolunda koşmak için yanıp tutuşuyordu. Boynu bükük, gözyaşları içinde Allah Resûlü’ne (s.a.v) yöneldi:

“— Ya Rasûlallah! Cihâda gücüm yetseydi, vallahi ben de çıkardım...”

O nida, bir acziyetin değil, devasa bir iştiyakın haykırışıydı. Sonra ellerini semaya açtı; o kapalı gözlerden dökülen yaşlar, samimiyetin en saf haliyle Rabbine iltica etti: *“Ya Rabbi! Benim mazeretimi kabul et... Ne olur benim mazeretimi kabul et...”*

O sarsılmaz samimiyet, arş-ı alayı titretti. Vahiy nazil oldu: **“Müminlerden özür sahibi olmaksızın oturanlarla... bir olmaz.”** Efendimiz (s.a.v) hemen ekledi: **“Yaz: Özür sahipleri hariç...”**

İbn-i Ümmi Mektûm istediği o ilahî mazereti almıştı. Artık evinde otursa da mücahidlerle bir sayılacaktı. Ama hayır! Büyük nefisler, mazeretlerin arkasına gizlenemezdi. Allah onu muaf tutmuştu ama o, kendi gönlünü bu muafiyete razı edemiyordu. O günden sonra hiçbir gazadan geri durmadı. O, o meşhur davasını şöyle haykırıyordu:

“— Beni safların en önünde durdurun ve sancağı bana verin! Onu sizin için ben taşıyayım. Nasıl olsa ben kaçmaya gücü yetmeyen bir âmâyım!”

Kaçmamak için “âmâ” olmayı bir avantaj bilen, sancağı düşürmemek için canını ortaya koyan bir aşk... Gözleri görmüyordu ama cennetin kokusunu bizden çok daha önce almıştı.

Peki Ya Biz? Mazaretlerin Efendisi Olan Nefislerimiz!

Şimdi gel kardeşim, İbn-i Ümmi Mektûm’un o nurlu karanlığından çıkıp, bizim “aydınlık” ama hakikate kör olan dünyamıza dönelim. Onun gözleri görmüyordu ama cihat için çırpınıyordu; bizim gözlerimiz her yeri görüyor ama bir secdeye varmak, bir hayra koşmak için binbir bahane üretiyor.

- **O, mazereti varken meydan arıyordu; biz ise hiçbir mazeretimiz yokken kaçacak delik arıyoruz.**

- **O, “Ben âmâyım, kaçamam, sancağı bana verin” diyordu;** biz ise “İşim var, yorgunum, vaktim yok, yaşım genç, imkânım kısıtlı” diyerek mazeretlerin altına kaleler inşa ediyoruz.

Ey nefsim! Sen hangi yüzle Abdullah İbn-i Ümmi Mektûm ile aynı cennete talipsin?

- 24 saatten birini Mevla’na veremezken,
- Malının 40’ta birini bir garibe uzatamazken,
- Gözlerin harama bakmaktan yorulmazken ama bir sayfa Kur’an okurken uykun gelirken... Sen hangi “cihat”tan bahsediyorsun?

Bizim mazeretlerimiz, aslında imandaki zafiyetimizin kılıfıdır. “Havalar soğuk” deriz sabah namazına kalkmayız, “Rızık endişesi” deriz harama bulaşırız, “Çocuklar var” deriz hizmetten kaçırız. Oysa İbn-i Ümmi Mektûm’un gözleri yoktu! Hiçbir şeyi görmeyen o adam, her şeyi feda etmeyi bildi. Biz her şeye sahibiz ama hiçbir şeyi tam manasıyla feda edemiyoruz.

Kardeşim, İbn-i Ümmi Mektûm’un sancağı hala havada! O sancak; mazeret tanımayan bir imanın, engelleri hiçe sayan bir aşkın sancağıdır. Eğer bugün elimiz ayağımız tutarken, gözümüz görüp aklımız ererken hala yerimizde oturuyorsak; o gün mahşerde, o âmâ mücahid karşımıza dikildiğinde yüzümüz nasıl kızarmayacak?

Vah bize! Mazeretlerimizin esiri olduğumuz her güne vah! Hakikate kulak ver; mazeret arama, yol ara. Çünkü cennet, mazeret uyduranların değil, engelleri aşanların yurdudur.